

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 0 K 078544 15 Kž
Brčko, 18.02.2015. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od sudija Ilje Klaić, kao predsjednika vijeća, Srđana Nedić i Maide Kovačević, kao članova vijeća, uz učešće Ljiljane Lukić kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog N. A. iz B., zbog krivičnog djela Oštećenje povjerilaca iz člana 240. stav 2. u vezi sa članom 55. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“ broj 33/13), odlučujući o žalbi Tužilaštva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, podnesenoj protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 0 K 078544 14 K od 22.10.2014. godine, nakon javne sjednice vijeća održane dana 18.02.2015. godine u prisustvu optuženog N. A. i branioca optuženog D. O., advokata iz B., a u odsutnosti tužioca Tužilaštva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, donio je

P R E S U D U

Odbija se kao neosnovana žalba Tužilaštva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i potvrđuje presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 0 K 078544 14 K od 22.10.2014. godine.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 0 K 078544 14 K od 22.10.2014. godine, optuženi N. A. iz B., na osnovu člana 284. stav 1. tačka c. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“ broj 34/13 i 27/14), oslobođen je od optužbe da je radnjama opisanim u izreci te presude počinio krivično djelo Oštećenje povjerilaca iz člana 240. stav 2. u vezi sa članom 55. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Na osnovu člana 189. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine određeno je da troškovi krivičnog postupka padaju na teret budžetskih sredstava.

Protiv navedene presude žalbu je podnio tužilac Tužilaštva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu tužilac) zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka k. i člana 297. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Brčko

distrikta BiH i pogrešnog ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja iz člana 299. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta BiH. Na kraju žalbe tužilac je predložio da ovaj sud uvaži žalbu, te donese rješenje kojim će u cjelini ukinuti pobijanu presudu i odrediti održavanje novog pretresa ili preinači navedenu presudu u smislu žalbenih navoda, te optuženog N. A. oglasi krivim zbog počinjenog krivičnog djela Oštećenje povjerilaca iz člana 240. stav 2. u vezi sa članom 55. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Branilac optuženog, D. O. (u daljem tekstu branilac optuženog) podnio je odgovor na žalbu tužioca u kojoj ističe da su navodi iz žalbe Tužilaštva u cijelosti neosnovani. Branilac smatra, dalje, da je prvostepeni sud donio presudu na osnovu pravilno i potpuno utvrđenog činjeničnog stanja, koje je zasnovano na pravilnoj ocjeni dokaza i bez počinjenih procesnih povreda, pa je predložio da ovaj sud žalbu Tužilaštva odbije i potvrdi prvostepenu presudu kojom je optuženi oslobođen od optužbe da je počinio krivično djelo.

Na sjednici vijeća ovog suda održanoj dana 18.02.2015. godine, branilac optuženog, D. O., je izjavio da ostaje kod odgovora na žalbu i kod prijedloga iz istog.

Optuženi N. A. se pridružio navodima koje je njegov branilac istakao.

Ovaj sud je ispitao prvostepenu presudu u smislu člana 306. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, odnosno u granicama žalbenih navoda, a po službenoj dužnosti da li je na štetu osuđenog povrijeđen krivični zakon, nakon čega je odlučio kao u izreci iz sledećih razloga:

Žalba tužioca je neosnovana.

Neosnovano se žalbom tužioca prigovara da je prvostepeni sud prilikom donošenja pobijane presude počinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka k. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, jer nije dao razloge o odlučnim činjenicama. Takođe, neosnovan je i žalbeni prigovor u pogledu žalbenog osnova pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, iz člana 299. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, kojim se, takođe na neargumentovan način, pokušava dovesti u pitanje pravilnost prvostepene odluke.

Ovaj sud je, u skladu sa istaknutim žalbenim prigovorima, preispitao prvostepenu odluku, pa je zaključio da je ista pravilna i zakonita, te da su u istoj dati razlozi o svim odlučnim činjenicama. U obrazloženju pobijane presude, prvostepeni sud je ukazao na sve provedene dokaze, odnosno saslušane svjedoke, a o čemu govori na strani četvrtoj i petoj odluke, kao i materijalnu dokumentaciju koju su stranke prezentovale tokom dokaznog postupka. Sud je takođe ukazao na najbitnije dijelove iskaza saslušanih svjedoka, te na materijalnu dokumentaciju, pa je izvršio slobodnu, pažljivu i brižnu ocjenu svih provedenih dokaza, cijeneći iste pojedinačno i u njihovoj međusobnoj vezi, kako je to propisano odredbom člana 281. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, o čemu sud govori na strani trećoj i prvom pasusu četvrte strane obrazloženja odluke. Nakon pravilne ocjene provedenih dokaza, sud je došao do pravilnog i potpunog činjenog utvrđenja na kojem je zasnovao svoje uvjerenje da se na osnovu provedenih dokaza nisu mogle utvrditi sigurne osnove za zaključak da je optuženi počinio

krivično djelo koje mu se stavlja na teret. Na pravilno i potpuno utvrđeno činjenično stanje sud je pravilno primijenio institut načela *in dubio pro reo* iz člana 3. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Budući da je kod prvostepenog suda postojala sumnja u pogledu postojanja činjenica koje predstavljaju subjektivna i objektivna obilježja krivičnog djela, u takvoj procesnoj situaciji sud je riješio presudom na način koji je povoljniji za optuženog, kako to i propisuje odredba člana 3. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. U skladu sa tim svojim uvjerenjem, pravilnom primjenom odredbe člana 284. stav 1. tačka c. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, donio je presudu kojom je optuženog oslobodio od optužbe, jer nije, van razumne sumnje, dokazano da je počinio krivično djelo za koje je optužen.

O svom uvjerenje prvostepeni sud je dao valjane, argumentovane i uvjerljive razloge, koji u potpunosti opravdavaju zaključak prvostepenog suda, a koje razloge kao takve prihvata i ovaj sud. Iz obrazloženja pobijane odluke da se zaključiti da se prvostepeni sud u postupku utvrđivanja činjeničnog stanja u dovoljnoj mjeri bavio svim provedenim dokazima, te izvršio pravilnu ocjenu istih, pa je, kako to na strani šestoj navodi, imajući u vidu kvalitet i kvantitet dokaznog materijala, jedino mogao optuženog osloboditi od optužbe. U pogledu takvog svog zaključka sud je dao uvjerljive razloge koji u potpunosti isključuju prigovor tužioca da prvostepeni sud u odluci nije dao razloge o odlučnim činjenicama. Navedena tvrdnja tužioca je u suprotnosti sa obrazloženjem pobijane odluke, iz koje proizilazi koji su dokazi provedeni, do kojih utvrđenih činjenica se došlo na osnovu tih provedenih dokaza, a takođe i koje bitne činjenice, koje čine obilježje navedenog krivičnog djela koje se optuženom stavlja na teret, nisu mogle biti utvrđene, sa sigurnošću na osnovu provedenih dokaza. Konkretno, na osnovu provedenih dokaza nije se moglo utvrditi bitno obilježje predmetnog krivičnog djela, kako to i prvostepeni sud na strani trećoj navodi, da je optuženi priznao potraživanja koja su bila neistinita, kako se to u optužnici optuženom stavlja na teret.

Prvostepeni sud je, po ocjeni ovog suda, iznio sve valjane razloge kojima se rukovodio prilikom utvrđivanja činjeničnog stanja, koje je dalo osnova jedino za zaključak da nije dokazano da je optuženi počinio krivično djelo za koje se tereti. Na osnovu prezentovanih dokaza, kao što i prvostepeni sud zaključuje i o tome iznosi valjane razloge, nisu se mogle utvrditi činjenice koje ukazuju da je optuženi počinio krivično djelo u vrijeme i na način opisan u izreci pobijane odluke.

Nadalje, tužilac neosnovano prigovara da je prvostepeni sud, prilikom donošenja pobijane odluke, nepravilno primijenio odredbe člana 3. stav 1. (pretpostavka nevinosti *in dubio pro reo*), člana 16. stav 2. (princip akuzatornosti i teret dokazivanja) i člana 281. stav 1. (dokazi na kojima se zasniva presuda) Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, a da je to bilo od uticaja na zakonito i pravilno donošenje odluke. Tužilac, u skladu s tim prigovorom, ne daje nikakvu argumentaciju koja bi ukazivala da su navedene odredbe Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine nepravilno primijenjene, odnosno u čemu se ogleda nepravilnost primjene navedenih članova zakona i kako se to odrazilo na zakonitost i pravilnost pobijane odluke. Iako tužilac u tom pravcu ne nudi praktično nikakvu argumentaciju, ovaj sud nalazi za potrebnim da ukaže da je prvostepeni sud, nakon pravilno provedenih i cijenjenih dokaza, došao do pravilnog i potpunog činjeničnog utvrđenja, te da je na isto pravilno primijenio odredbu člana 3. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine,

budući da sa sigurnošću nisu utvrđene sve činjenice koje čine obilježje krivičnog djela koje se optuženom stavlja na teret. Kod takvog činjeničnog utvrđenja prvostepeni sud je procesnu situaciju riješio na način kao u izreci odluke, a koji je povoljniji za optuženog. Upravo to i jeste smisao navedenog instituta iz člana 3. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, za čiju primjenu je prvostepeni sud prepoznao procesnu situaciju, te na istu pravilno i primijenio navedeni institut.

I ovaj sud smatra da dokazi koje je tužilac ponudio, u cilju dokazivanja navoda iz optužnice, nisu potvrdili navode iz iste. Navedeni dokazi, ne samo da nisu potvrdili navode iz optužnice, nego su, u mnogome, ukazivali da optuženi nije preduzeo radnje na način kako se to optužnicom stavlja na teret, a s ciljem da se oštete povjerioci, dovođenjem određenih povjerilaca u povoljniji, odnosno privilegovani, položaj u odnosu na druge povjerioce. Iz iskaza saslušanih svjedoka, i to S. V., kao stečajnog upravnika, N. A. i A. O., koji su i saslušani na prijedlog tužioca, sud nije mogao zaključiti da su potraživanja koja su firme „A.-A.“ d.o.o. B., „N.“ d.o.o. B. i „F.“ s.p. B. imale prema firmi „V.“ d.o.o. B., neistinita, kao što se u optužnici tvrdi. S. V., kao stečajni upravnik, tokom direktnog i unakrsnog ispitivanja je potvrdio da su navedene firme imale potraživanja prema firmi „V.“ d.o.o. B.. N. A. je takođe potvrdio da su imali poslovnu saradnju sa „V.“ d.o.o. B. i da još uvijek imaju potraživanja koja su prijavili i u stečajnom postupku. I iz iskaza svjedoka A. O. proizilazi da je imao poslovnu saradnju sa firmom „V.“ i da su u jednom momentu potraživanja dostigla iznos od 53,00 do 55,00 KM, pa je između njih došlo do prebijanja potraživanja. Da su navedene firme imale poslovnu saradnju sa firmom „V.“ d.o.o. B., čiji je direktor optuženi N. A., govori i činjenica da su se po otvaranju stečajnog postupka isti prijavili u red stečajnih povjerilaca. Iz dokaza D1 odbrane, odnosno Ugovora o pozajmici između zajmodavca „F.“ s.p. B. i zajmoprimca „V.“ d.o.o. B. proizilazi da je bilo poslovne saradnje, u vidu davanja pozajmice u iznosu od 21.862,01 KM, i iz izvoda o promjeni stanja na transakcijskom računu od 23.06.2011. godine od Hypo Alpe-Adria-banka A.D. i s tim u vezi da se ne radi o neistinitim potraživanjima.

Prvostepeni sud je odluku zasnovao, upravo, na dokazima i činjenicama do kojih je došao na osnovu navedenih dokaza, koji su prezentovani na glavnom pretresu, upravo kako je to i propisano odredbom člana 281. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, na čiju nepravilnu primjenu se neosnovano od strane tužioca prigovara prvostepenoj odluci.

Cijeneći argumentaciju u pogledu žalbenog osnova pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, ovaj sud zaključuje da obrazloženje prvostepene odluke, odnosno argumenti koji su izneseni u istoj, nisu ostavili prostora, ni dali razloga za osnovanost prigovora u tom pravcu. U cilju utvrđivanja što pravilnijeg i potpunijeg činjeničnog stanja, prvostepeni sud je tokom dokaznog postupka izveo sve dokaze koje su tužilac, branilac i odbrana predložili. Potom je uslijedila detaljna analiza provedenih dokaza i uvjerenje suda da provedeni dokazi nisu mogli poslužiti kao osnova za siguran zaključak da je optuženi počinio krivično djelo za koje se tereti. Iz obrazloženja pobijane presude da se zaključiti čime se prvostepeni sud rukovodio kada je optuženog oslobodio od optužbe na osnovu člana 284. stav 1. tačka c. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, jer nije dokazano da je počinio krivično djelo za koje je optužen. Sva saznanja koja su saslušani svjedoci prezentovali sudu, tokom dokaznog

postupka, po ocjeni ovog suda su u suprotnosti sa tvrdnjama tužioca iz optužnice. Na pravilno i potpuno utvrđeno činjenično stanje prvostepeni sud je pravilno primijenio odredbu člana 284. stav 1. tačka c. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i optuženog oslobodio od optužbe.

Iako su neka potraživanja, na koja tužilac u žalbi ukazuje, osporena tokom stečajnog postupka, a što je utvrđeno rješenjem Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine od 26.08.2013. godine (dokaz tužioca D6), ne znači da se radi o neistinitim potraživanjima, kako to i prvostepeni sud pravilno zaključuje na strani petoj, pasus prvi odluke. Takvo stanovište prihvata u žalbi i tužilac, te ističe da osporena potraživanja nemaju isto pravno značenje sa neistinitim potraživanjima. Međutim, nadalje tužilac, u cilju dokazivanja osnovanosti žalbenog prigovora, po ocjeni ovog suda, pogrešno zaključuje da u konkretnom slučaju, to jest u ovom predmetu, između tih potraživanja postoji potpuni identitet, odnosno identitet između osporenih i neistinitih potraživanja, što po ocjeni ovog suda u izvjesnom smislu žalbu čini protivrječnom samoj sebi.

Glavni argument koji u tom pravcu tužilac u žalbi iznosi je, u stvari, i argument koji je istakao i S. V., stečajni upravnik, navodeći razloge zašto je prijava podnesena protiv optuženog, a ogleda se u činjenici postojanja sumnje što je optuženi osnivač preduzeća „V.“, firme „N.“, a i osnivač firme „F.“ S. B., o čemu je naročito govorio svjedok S. V.. Provedeni dokazi tokom dokaznog postupka, nisu potvrdili osnovanost navedene sumnje, zaključak je ovog suda, jer nisu dokazani svi elementi navedenog krivičnog djela, odnosno preduzimanje radnji od strane optuženog u vidu priznanja neistinitih potraživanja navedenih u tačkama 1., 2. i 3. izreke odluke.

Tokom dokaznog postupka utvrđeno je da je stečajni postupak otvoren rješenjem Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine dana 30.04.2013. godine, što proizilazi iz dokaza D4 tužioca. Stečajni upravnik S. V. svojim obavještenjem od 14.05.2013. godine obavještava N. A. o zabrani raspolaganja imovinom „V.“ d.o.o. B., što proizilazi iz dokaza Do3 odbrane. Iz prezentovanih dokaza tokom dokaznog postupka proizilazi, da su navedene kompenzacije izvršene 20 dana prije otvaranja stečajnog postupka, odnosno 20 dana nakon što je podnesen zahtjev za otvaranje stečajnog postupka. Podnošenje zahtjeva za otvaranje stečajnog postupka ne znači istovremeno da će isti biti i otvoren, o čemu je naročito govorio svjedok V., te ukazao da podnošenje zahtjeva za otvaranje stečajnog postupka ne dovodi uvijek do otvaranja istog. S tim u vezi, sve navedeno govori o pravilnom zaključku prvostepenog suda da se nije moglo utvrditi sa sigurnošću da su potraživanja neistinita ili simulovana ili da je optuženi preduzeo radnje da bi doveo u neravnopravan položaj stečajne povjerioce firme „V.“ d.o.o. B..

Iako tužilac prigovara da je činjenično stanje, između ostalog, i nepotpuno utvrđeno, ne ukazuje na nove činjenice ili nove dokaze koji idu u prilog tvrdnji da je činjenično stanje nepotpuno utvrđeno, kako je to propisano članom 299. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Budući da su predmet analize i ocjene prvostepenog suda bili svi provedeni dokazi i da se na osnovu istih nije mogla utvrditi krivica optuženog, van razumne sumnje, te da je o svemu tome prvostepeni sud dao valjane razloge, ne može se prihvatiti prigovor tužioca da je činjenično stanje pogrešno ili nepotpuno utvrđeno, te da odluka nema razloga o odlučnim činjenicama.

Dokazi koji terete optuženog moraju biti utvrđeni na pouzdan način, isti moraju biti autentični i relevantni za utvrđivanje činjeničnog stanja i samo takvi dokazi mogu biti pravno valjana osnova za utvrđivanje krivice optuženog. O svemu tome, po ocjeni ovog suda, prvostepeni sud je vodio računa, pa je nakon pravilnog i potpuno utvrđenog činjeničnog stanja ispravno postupio kada je optuženog na osnovu člana 284. stav 1. tačka c. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, oslobodio od optužbe, jer nije dokazano da je počinio krivično djelo za koje se tereti, a o svemu tome iznio je valjane razloge koji ukazuju na pravilnost i ispravnost takve odluke.

Budući da nisu postojali razlozi zbog kojih se presuda pobija žalbom, ovaj sud je na osnovu člana 313. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, žalbu tužioca odbio kao neosnovanu i potvrdio prvostepenu presudu.

Bili to razlozi zbog kojih je odlučeno kao u izreci ove presude.

ZAPISNIČAR

Ljiljana Lukić

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Iljo Klaić